tas kottiga laudu wahhele nink waotuſt päle, et weſſi häste wäljajoſep, ni kui kohhu-pimaſt, kui ſeira tahhetas tetta. Kui weſſi om häste wäljajooſknu, ſis wõetas kiik kottiſt wälja, hõerutas kätte waijel penikeſes nink puistetas laudu päle kuijuma. Kui temma om ärrakuijonu, ſis omma jahhu walmi.

Kartohwli-jahhu wõip terwe ajastaig aidan piddada, nink kui wega nink ſolaga kedetas, nink weidi raswa mannupantas, ſaap hääd, maggusat roga.

Kartohwli-jahhu tettas ka weel töiſt wiſt. Kartohwlid lahhastetas torelt wäitſega johhukeſelt ärra nink pantas neid liblukeiſe rami pääl parrajan rihhe lämmen parſile kuijuma, nink kui nemma omma ärrakuijonu, ſis lastas kiwwil penis jahwatada.

Saksamaal sõkkutas kedetuid kartohwlid pallawalt ſuurde törduhe, waotas lawwakeiſi päle nink puistetas laudu päle eddimält agganid nink ſis weel mulda, et ſugguke tuult mannu ei ſa. Sedda prugitas lehmile nink ze-ule sõdas nink wõip ülle talwe kewwajani piddada. Innemiſile maſt ei kõlba temma toiduſes, ſeſt et kartohwli törđun pea hapnema lõwa.

Meije sõwwame kigeſt sõameſt, et mes meije ſiin rikkutuide kartohwlide paigale-pandmiſeſt nink prukimiſeſt tallorahwale lühhidelt olleme oppuſes nink juhhatamiſes üllespandnu nink awwalikus tennu, mitmale peas tullulik ollema.

W. v. H.

Narrilaſed,

Kelleſt meie tännawuſes Kalendris lühhidelt tahhame juttuſtada, on üks perrekas rahwa ſuggu Ma-ilmas, mis — ehk tedda kül ei külweta egga künta — iſſeenneſeſt rohkeſt koſſub ja ſiggineb. Kes Narrilaſi weel ep olle näinud egga nende tempuſi kulnud, wõiks arwata et mõnda mis nende ello käikiſt ja asjaajjamiſeſt tunnistame üsna tuleſt olleks wõetud, agga ommetegi on kõik ſelge tõſſi mis

ellades ſai ollema. Nimmetud Narrilaſed käiwad püsti kahhe jalla peal ja on muidogi pea aego meie ſarnatſed: ark al, paun peal, pauna peal riſt ja riſti otſas nup, — agga ſeſt tükkiſt meiſt teiſtwiſi, et nende nuppus middagi warra ei leita! Seſt ep ſe ſiis tulleb et nemmad hääd nõu ja mõiſtlikko õppetuſt põlgawad ja kõik tühja lobbiſemiſt usſuwad, mis rummalus nink pettus nende kõrwa tõſtwad. Kes neile ial täielikko ja kaſſolikko asja ſowib, wihkawad nemmad kui waenlaſt; agga kes neile meletumät nõu annap, ſelle jutto peawad nad kallimaks kui Ewangeliumi sõnna. Jubba ſelle lühhikeſe tähhendamiſe läbbi wõip iggamees Narrilaſi mu rahwa ulgaſt üllesleida, ſiiski tahhame mõnne tükki neiſt räkida mis nende kujjo weel awwalikkumaks teeb. — Et meie kohhal — Jummal olgo tännatud! — Narrilaſi ei olle, ſellepärraſt wõime ſulgumata ſuga nende kombeid malida.

Esſiteks ſago ſiin nimmetud nende immelik kaſſuka luggu. Narrilaſte maal olli jubba wannaſt ſadik wiſiks wõetud lamba nahhaſt kaſſukaid kanda, mis kuida iggaüks teab üks ſoe ihhokatte on. Kui kaua niſuggune kaſſuka kandmine nende ſeas jubba ülleswõetud, ſedda ei teadnud kegi, agga rägiti ennemuisteſes juttudes, et algmiſeſt eſſimenne rahwa ſuggo ilma kaſſukata ellanud ja talwel wägga külmetanud; ſelle peale akkand mõnningad ühhe ja teiſe ellaja nahka kehha ümber mässima, mis ka waewaline luggo olli ſeſt et keddagi nahha parkimiſt ei mõiſtnud. Wiimaks olli — mõnne ſaa aaſta eeſt üks mees Jummala armo läbbi mõistuſt ſanud, nahka parkimiſega pehmeks tehha, ja et lamba nahk willakam kui kitſe ja pörſa nahk olli, ſellepärraſt teggid Narrilaſed endale pargitud lamba nahhaſt kaſſukad, ja tundſid peagi ſelgeste, mis kallis aſſi niſuggune ſoe pehme kaſſukas lialti pakkaſel talwel olli. Et rahwal niſuggused kaſſukad jubba iſſaiſſa põlweſt pärritud otſego lodud nahk iggaühhe ſelga ollid kaswanud, ſeſt wõib arwata kui armſad neil nende kaſſukad ollid; wäe kaupa üks wõeras kaſſuka tahtis wõtta, ſeal olleks igga Narrilane ennemine ello kui